

§ 7.

Om Afgang til Næringsdrift for
Fruentimmer.

Enker, forlædte, fraskilte og separerede Hustruer, samt ugifte Dvinder, der ere myndige under Curator, skulle have lige Afgang med Mandspersoner til at drive Handelsnæring, naar de fyldestgjøre de i § 2 Nr. 2—4 fastsatte Betingelser. Istedetfor Borgerkab meddeles dem et Næringsbeviis. Fremdeles kunne de i saadanne Tilfælde, hvor der ellers kan meddeles Mandspersoner Borgerkab eller Næringsbeviis, naar fornaevnte Betingelser ere tilstede, i Kjøbstæderne af Magistraten og paa Landet af Amtmanden erholde Bevilling til at udøve ethvert andet Erhverv, som ikke for deres Køn kan ansees upassende. Den, som har faaet saadan Bevilling, skal løse Næringsbeviis. Under lige Vilkaar kan og ellers den Myndighed, der iøvrigt efter denne Lov meddele Bevillinger, give saadan Bevilling lige saavel til Dvinder som til Mand.

Enken har Ret til at fortsætte Mandens Næringsvet, indtil hun indgaaer nyt Ægteskab. Samme Ret tilkommer Hustruen, hvis Mand er borttrøst.

At forfærdige Modestykker, Klædningsstykker for Fruentimmer og for Børn under 10 Aar, at sye Linnesyning, Kaffetter, Halsbind og deslige, skal for Personer af Dvinderkønnet ansees for fri Næring.

§ 8.

Den de Svindrullerede, militære Haandværkere m. fl. tilstaaede Afgang til Næringsbrug.

Den Ret, som ved den gjældende Lovgivning er tilstaaet de Svindrullerede, de militære Haandværkere, Døvstumme m. fl. til uden Borgerkab eller anden særlig Concesssion at udøve forskellige Næringsbrug, skal fremdeles med den i § 71 indeholdte nærmere Bestemmelse indtil videre tilkomme dem, saaledes at der i ethvert Tilfælde, hvor denne Ret be-

nyttes, svares samme Næringskat af den Paagjældende, som der paa Stedet erlægges af enhver Anden, der udøver Næringen i samme Omfang.

§ 9.

Om dem, som paa Grund af Forbrydelse ikke kunne erhverve Borgerkab eller Næringsbeviis.

Naar Noget ikke kan erhverve Borgerkab eller Næringsbeviis paa Grund af den i § 2 Nr. 3 indeholdte Bestemmelse, eller ifølge § 11 har forbrudt saadan Adkomst til Næringsbrug, skal Magistraten og paa Landet Amtmanden være bemyndiget til at meddele den Paagjældende Bevilling til at drive en eller anden Næring, dog, hvad Haandværk angaaer, kun, saavidt han med egne Hænder samt med Hustrues og Børns Hjælp kan overkomme, idet det skal være ham aldeles forment at antage nogen Dreng til Hjælp eller Dølærelse.

§ 10.

Opsigelse og Nedlæggelse af
Næringen.

Det staaer en Næringsbruger frit for at opsigte sin Ret til Næringsdrift enten for stedse eller paa ubestemt Tid eller paa visse Aar. Herom bør det Fornødne paategnes det ham meddelte Borgerbrev eller Næringsbeviis. Er Opsigelsen ikke skeet for stedse, kan Paagjældende i et Tidsrum af 5 Aar, fra Opsigelsen at regne, begynde Næringen paany, hvilket da atter bliver at paategne Næringsadkomstbrevet.

Hvis Noget uden Opsigelse ophører at drive sin Næring, tilkommer det Magistraten, og paa Landet Amtmanden, efter de i ethvert Tilfælde foreliggende Omstændigheder, at afgjøre, om Næringen maa ansees nedlagt; dog bør der forinden gives den Paagjældende, hvis hans Opholdssted er bekendt, Leilighed til at erklære sig over Sagen. I eet Aar, efterat Næringen ifølge saadan Beslutning er at ansee som nedlagt, er Paagjældende berettiget til ifølge en simpel Anmeldelse at gjenoptage den forhen drevne Næringsvet.